

1

Hij had wel vaker bloed gezien.

En ook een enorme hoeveelheid bloed was hem niet vreemd.

Nee, wat hem op dit moment verontrustte, was dat het zijn eigen bloed was.

De man die alleen bekendstond als Paco sleepte zijn gehavende lichaam over de vloer van de hotelkamer en worstelde om zijn bebloede mobiele telefoon te grijpen. Zijn handen trilden en hij vervloekte zichzelf omdat hij niet beter was voorbereid.

Sinds hij de actieve dienst had verlaten en als huurling aan de slag was gegaan, werkte hij altijd alleen. Niet dat hij geen plezier had beleefd aan de kameraadschap van zijn medesoldaten in de Special Forces. Integendeel, met velen van hen was hij nog steeds goed bevriend. Zijn keuze om een *lone wolf* te zijn, een man die alleen werkte, had alles te maken met zijn drang naar operationele controle. Hij had een hekel gekregen aan het besluitvormingsproces binnen grotere militaire eenheden en genoot er sindsdien van dat hij zelf het volledige commando en de controle over elke missie had.

Tot dit moment.

En daarom wist hij, terwijl hij het bloed uit zijn wonden voelde gutsen, dat hij de schuld bij niemand anders kon leggen.

Het was zijn missie geweest. Zijn beslissingen.

Een waterdichte planning was altijd zijn handelsmerk geweest, maar deze missie voldeed niet aan zijn gebruikelijke standaard. Hij weerstond de verleiding om de schuld te geven aan de versnelde planning en de korte tijdlijn, twee factoren die hij vanwege de gigantische beloning genegeerd had. Hij nam de volledige verantwoordelijkheid voor zijn huidige situatie.

Toch maakte het hem woedend.

Ten slotte wist hij de telefoon te grijpen en hij ging direct naar zijn contactenlijst. De eerste persoon die hij wilde bellen was waarschijnlijk de beste keuze voor wat hij nodig had. Bovendien woonde die niet ver van Las Vegas en kon daarom misschien nog op tijd zijn leven redden.

Zijn handen zaten onder het bloed en de telefoon gleed bijna uit zijn vingers.

Paco hoorde voetstappen aan de andere kant van de deur.

Natuurlijk volgden ze me, dacht hij, dat verbaast me niet.

Even aarzelde hij. Hij had nog maar één pistool over en naar eigen inschatting slechts een paar kogels. De achtervolging vol vuurgevechten was een obscene vertoning van geweld geweest. Paco kon nog steeds niet geloven dat de politie niet had ingegrepen. Maar ja, dit was Las Vegas, en daar was alles mogelijk.

Er stroomde nog meer bloed uit zijn schotwonden. Hij wist niet exact hoe vaak hij geraakt was, maar in elk geval

in zijn schouder, buik, been en heup. De heupwond leek mee te vallen, de kogel was niet in zijn bekken geslagen, maar van het bot afgeketst. Anders had hij niet meer kunnen lopen, laat staan rennen.

Zijn heup deed verdomd veel pijn, wat vreemd was, want het was de buikwond waar hij aan zou doodgaan. Een buikschot leidde meestal tot de dood, zij het een langzame.

Paco tikte op het contact in zijn telefoon en zette de luidspreker aan. Hij legde de telefoon op de vloer en pakte zijn laatste pistool op, een .45. Het voelde verrassend licht en hij vroeg zich nu af of hij nog kogels over had. Snel haalde hij het magazijn eruit, zag dat er nog drie kogels in zaten, plus één in de kamer, en schoof het terug.

Vier kansen om te overleven, dacht hij.

Hij hoorde het piepsignaal van de hotelsleutel en zag het groene lampje kort oplichten. Hij was opnieuw onder de indruk. Ze hadden hem niet alleen snel gevonden, nu hadden ze ook nog een sleutel van zijn kamer bemachtigd.

Wie zijn tegenstanders ook waren, ze waren goed.

Heel goed.

Hij keek naar de telefoon en zag dat het gesprek tot stand kwam.

Een stem vroeg hem een bericht achter te laten.

Tegelijkertijd zwaaide de deur open. Paco zag even de lege gang, die zich meteen daarna vulde met oranje rode flitsen van geweervuur toen een silhouet naar binnen stormde. Paco richtte op het midden van het lichaam, maar de kogel die zijn voorhoofd binnendrong, bereikte zijn hersenen nog voor hij beseftte dat hij al zijn schoten had gemist.

Het laatste beeld dat hij zag was het silhouet dat de kamer betrad, rook voor zijn ogen, en de kamer die zijwaarts kantelde en tot zwart vervaagde.

De moordenaar stond boven Paco en schoot hem nog eens in de schedel.

Hij keek naar de telefoon. Het leek erop dat het doelwit bezig was geweest een bericht achter te laten. De moordenaar wist niet hoeveel informatie was overgedragen. Hij boog zich over het toestel en las de naam van het contact dat de zojuist gestorven man had gebeld.

Hij richtte zijn wapen op de telefoon en schoot. Het apparaat spatte uit elkaar.

De telefoon had hij toch niet nodig.

Het enige wat hij nodig had, was de naam. Die had hij gelezen.

Het was een naam die hij niet kende.

Michael Tallon.

2

Eén uur eerder

Mikael Gladhus, CEO van Gladcon Inc., staarde in dronken fascinatie naar de escort die zich voor zijn ogen aan het uitkleden was. Ze voelde zich totaal niet geremd en ging veel te snel.

‘Wacht,’ zei hij.

Ze was een lange, slanke blonde vrouw. Mikael zag haar donkere uitgroei en hoopte vurig dat hij beneden geen natuurlijk vergelijkingsmateriaal zou zien. Hij had een voorkeur voor prostituees die volledig gladgeschoren waren. Zo glad als glas.

Het was niet zijn bedoeling geweest om in een hotel in Vegas te belanden. Het was gewoon... gebeurd. Normaal gesproken was hij een man van snelle beslissingen, maar over deze had hij getwijfeld. Het was immers de grootste beslissing van zijn leven.

Eerlijk gezegd wist hij niet wat hij moest doen. Eerst had hij een richting gekozen, daartoe aangezet door één specifieke emotie. En toen kreeg hij spijt, die werd ingegeven door een heel ander motief.

Bijna had Gladhus de trekker overgehaald, maar hij be-

sloot zich terug te trekken in een hotelkamer om er nog eens goed over na te denken. En natuurlijk, dit was Las Vegas, en dus had hij via roomservice de duurste fles wodka besteld en was vervolgens op deze blonde schoonheid gestuit. Hij wist zeker dat ze een professional was, dat was waarschijnlijk iedere vrouw die er zó uitzag en in Vegas woonde.

Doorgaans bestelde hij zijn meisjes bij een bureau dat Platinum Exports heette. Hij had vaker gebruik van ze gemaakt, zowel in Vegas als in Los Angeles. Hun meisjes waren de duurste, maar volgens hem ook absoluut de beste. Absolute topkwaliteit.

Inmiddels had ze haar topje losgeknoopt, haar stiletto's uitgeschopt en was ze bezig haar zwarte kousen uit te trekken.

'Trek je schoenen weer aan,' zei hij. Hij praatte onduidelijk en zijn oogleden hingen half dicht.

Ze aarzelde, en Mikael dacht te zien dat ze met haar ogen rolde. Maar ze gehoorzaamde wel. Ze knielde en deed haar schoenen weer aan.

Inderdaad, doe verdomme wat ik zeg als je dat geld wilt hebben, dacht hij.

Hij keek toe hoe ze de bandjes vastmaakte. Door de beweging werden haar volle borsten tegen elkaar gedrukt.

Mikael likte zijn lippen al af.

'Draai je om,' zei ze.

'Wat?'

'Draai je om. Ik begin altijd met een massage.'

Haar stem klonk kortaf. Geen Amerikaanse, dacht hij. Of misschien wás ze wel Amerikaanse en gebruikte ze een vals accent. In deze stad wist je het nooit zeker. Alles was een façade.

Haar bazige toon beviel hem wel. Ze leek eraan gewend te zijn.

Hij besloot het spel mee te spelen en gehoorzaamde.

Ze klom boven op hem, het bed bewoog licht. Hij was al naakt en voelde al snel dat de warme olie op zijn rug werd gegoten. Hij sloot zijn ogen. Haar handen masseerden hem en zijn spieren begonnen te ontspannen.

Als ze hem niet snel vroeg zich om te draaien, zou hij het zelf doen.

Door het geluid van een klik dacht hij dat de deur was dichtgefallen. Maar dat kon niet, want het meisje zat nog steeds boven op hem.

Hij probeerde zich om te draaien, maar zij schoof omhoog en klemde met haar knieën zijn armen vast. Ze is sterker dan ze eruitziet, dacht hij.

Mikael voelde haar lange nagels over zijn rug krassen. Ze sneden zijn huid open en de pijn deed hem opschrikken, maar ze duwde hem weer naar beneden. Hij probeerde zich om te draaien, maar ze hield hem stevig op zijn plaats.

Iets kouds raakte de achterkant van zijn nek.

Het was hard.

Metaalachtig.

‘Wat...’

‘Ssst.’

De CEO van Gladcon voelde niet de kogel die de onderkant van zijn hersenen binnenkwam en hem op slag doodde.

Hij maakte ook niet meer mee dat de dure escort haar kleren weer aantrok, zijn aktetas en laptop pakte, en geruisloos de kamer verliet.

3

Ah, Vegas.

Paco kwam niet regelmatig in Sin City, maar hij was er ook niet onbekend. De meeste kerels zoals hij – mannen die hun hele leven in het leger hadden doorgebracht – belandden op een gegeven moment wel een keer in Las Vegas.

Of het nu voor een vergadering, een congres of gewoon was om stoom af te blazen, de stad zag mannen als Paco met enige regelmaat langskomen.

Maar deze trip was zeker niet voor het plezier.

Er was werk aan de winkel, in de vorm van een privé-contract dat via Paco's businessmanager bij hem terechtkwam. Die term werd door Paco's collega-huurlingen vaak losjes en soms zelfs sarcastisch gebruikt.

Hoe dan ook, degene die via versleutelde berichten contact had opgenomen met Paco's tussenpersoon, had hem een lucratief aanbod gedaan: een laptop en een aktetas van een andere agent in Las Vegas ophalen, en vervolgens verdere instructies afwachten over waar en wanneer hij die moest afleveren.

Het klonk simpel genoeg.

Toch was Paco behoorlijk sceptisch toen hij de karige details van de opdracht onder ogen kreeg.

Maar de geboden vergoeding was opvallend hoog, en dat intrigeerde hem. Hij vroeg zich af wat daar de reden van was. Ook vroeg hij zich af waarom er zo weinig tijd was geweest om te plannen en voor te bereiden. Dat was vaak het geval in zijn vakgebied: hoe hoger het bedrag, hoe groter het risico.

Helaas had hij onlangs een ongeluk gehad waarvoor hij medische zorg nodig had. Zonder verzekering had hem dat een flinke rekening opgeleverd. Dit klusje zou die kosten dekken – en meer dan dat – dus had hij tegen zijn instincten in tóch besloten het aan te nemen.

En nu zat hij in een druk koffiehuis, recht tegenover de ingang van het hotel waar de vrouw naar buiten zou komen. Ze zou lang zijn, slank, blond, en uitdagend gekleed. Ze zou de aktetas bij zich hebben en mogelijk een tweede tas met de laptop. Hoogstwaarschijnlijk ook een handtas.

Paco had het afgelopen uur op verschillende plekken in de straat doorgebracht. Twee uur daarvoor had hij zijn auto in de buurt geparkeerd en het gebouw van alle mogelijke kanten bekeken. Hij was zelfs het hotel binnen gelopen om te controleren of hij iets verdachts zag.

Tot nu toe was er niets wat zijn waarschuwingssysteem had geactiveerd.

Iedereen leek te zijn wie hij of zij moest zijn. Paco had jarenlange ervaring met observeren en was ervan overtuigd dat hij niets over het hoofd had gezien.

Toch bleef het geldbedrag hem dwarszitten. Het was genoeg om zijn ziekenhuiskosten te betalen en vervolgens zes maanden – of langer – de wereld rond te reizen. Misschien zou hij zelfs een oude boot kopen en rustig rond de Caraïben varen, en ondertussen rum drinken in de zon.

Paco wees zichzelf terecht. Hij was geld aan het uitgeven dat hij nog niet eens had verdiend.

Hij dwong zijn aandacht terug naar de missie.

Er liep een groep zakenlieden langs het koffiehuis. Paco stelde zich voor hoe ze er acht uur later bij zouden zitten: dronken en aan het gokken, misschien zelfs verwickeld in de meer duistere geneugten van de stad.

Paco zag er zelf uit als een zakenman. Hij droeg een op maat gemaakt donkergrijs pak en zat met zijn telefoon in zijn hand, alsof hij op een collega wachtte. Hoewel hij extreem gespierd was, camoufleerde het pak zijn imposante lichaam. Een speciaal gemaakte schouderholster huisvestte zijn pistool: een Beretta 9 mm.

Een vrouw kwam het koffiehuis binnen en wierp hem een blik toe. Hij negeerde haar. Een gesprek was wel het laatste waar hij zin in had. Hij hoorde haar een ingewikkeld drankje bestellen met minstens drie ingrediënten in de naam. Voor hem stond in een papieren beker eenvoudige zwarte koffie.

Nog onaangeroerd.

Aan de overkant van de straat opende een portier in uniform de hoteldeur en er kwam een blonde vrouw naar buiten. Paco kneep zijn ogen samen en bestudeerde haar. Ze droeg een klein zwart jurkje – totaal ongepast voor dit tijdstip van de dag – hoge hakken, en ze had drie tassen bij zich: een handtas, een aktetas en een computertas met schouderriem.

Hij kon haar ogen niet zien; ze droeg een oversized zonnebril. Maar hij zag dat ze haar gezicht draaide en wist dat ze naar hem keek.

Geen goed teken. Een amateurfout, vond Paco.

Ze liep van het hotel weg en maakte aanstalten de straat over te steken, recht voor hem.

Jezus. Nog erger, dacht hij. Als iemand haar in de gaten houdt...

De luxe SUV, een zwarte Cadillac Escalade, kwam van rechts en reed minstens dertig kilometer te hard.

Hij gleed met verbijsterende snelheid Paco's gezichtsveld binnen.

De blonde vrouw had nog net genoeg tijd om naar links te kijken tot het grote voertuig haar zonder af te remmen vol raakte.

Zelfs door de ramen van het koffiehuis kon Paco het geluid horen van vlees en botten die vermorzeld werden door duizenden kilo's staal uit Detroit.

Het slanke lichaam van de vrouw werd door de lucht geslingerd, en alle drie de tassen die ze bij zich had vlogen weg in verschillende richtingen.

Paco schoot uit zijn stoel en stond in minder dan drie seconden buiten. Hij had de Beretta in zijn hand.

De vrouw was al dood, dat wist hij zeker. Een menselijk lichaam kan simpelweg geen kracht van die omvang doorstaan, laat staan in zulke onnatuurlijke hoeken gevouwen worden.

Dat was simpelweg onmogelijk.

Maar de aktetas en de laptoptas lagen nog steeds op straat.

De Cadillac Escalade kwam piepend tot stilstand.

Paco rende de straat op, het wapen in beide handen naar voren gericht.

De eerste persoon die uit het voertuig kwam was de bestuurder. Een blanke man in een donker pak en met een donkere zonnebril.

Paco schoot tweemaal midden in zijn borst. De twee kogels stopten hem direct; hij zakte in elkaar.

De tweede man die uit de Cadillac sprong was een zwarte man, kaal, hij droeg eenzelfde zwart pak als de bestuurder. Paco schoot op hem, maar miste.

Hij kwam als eerste bij de tassen en griste ze van de grond.

De eerste kogel van de zwarte man raakte Paco in zijn heup en deed hem ronddraaien. Hij viel op zijn zij, maar met zijn gezicht naar de schutter toe, dus kon hij zijn Beretta omhoogbrengen.

Hij schoot, en ditmaal miste hij niet.

De kogel ging hoog en schoot de bovenkant van het hoofd van de man eraf. Het bloed spoot eruit als een tuinsproeier.

Paco keek niet of hij de man had uitgeschakeld.

Hij greep de aktetas, gooide de laptop over zijn schouder, stond op en rende naar zijn auto, die een straat verderop geparkeerd stond. Achter hem klonken weer schoten. Iets trof hem hard in zijn been en een ander projectiel raakte zijn onderbuik. Maar hij haalde de hoek, dook eromheen, opende zijn auto en sprong naar binnen.

Hij gooide de tassen op de vloer van de passagierskant, startte de motor, maakte een u-bocht en reed met piepende banden weg.

Paco dacht dat hij nog meer geweervuur hoorde, maar wist het niet zeker.

Zijn hotel bevond zich aan de andere kant van de stad en hij reed snel, maar beheerst. Hij wilde er zeker van zijn dat niemand hem volgde, maar ook geen aandacht van de politie trekken door roekeloos rijden.

Hij dacht dat hij het hotel wel zou kunnen halen.

Eenmaal binnen zou hij een vriend bellen. Een legende binnen een groep huurlingen die bekendstond onder de bijnaam Department of Murder.

Een man die Michael Tallon heette.